

Goedenmorgen vrienden

Maart, 1949

Het leven, dat kent zon en storm en regen.

Het leven, dat kent de dag en de nacht, maar door net hele leven wordt U gedreven door Gods onmetelijke kracht. Dat is geen verhaaltje, dat is geen gedicht, het is alleen waarheid. Hier boven het Licht van God, dat drijft ons allen te gaan onze weg en hij, die niet wil, die wordt voortgejaagd en als het niet anders kan weggevaagd van het strijdtoneel. Hij past hier dan niet en moet terug gaan tot dat hij geleerd heeft te gaan de weg, die hem wordt voorgeschreven. Het is nu eenmaal het doel van het één, om op te gaan tot God. Dat is een natuurwet, een Godsgebod, dat u drijft van de weg die U ingeslagen hebt, om verder en verder naar God heen te jagen. Hoe sneller dat gaat hoe beter dat is, maar daarvoor vrienden, en dat is geen gemis aan deze kracht of waardigheid, moet men in het leven ook weten zich aan God te geven.

Het is niet alleen om als mens te bestaan, maar ook om geestelijk verder te gaan, zodat men gekomen, aan 't eind van de strijd, gelijk verder kan gaan in een andere tijd, waar tijd een illusie is en afstand een droom, waarin alles besloten ligt in eigen geest.

Dat klinkt misschien wat vreemd voor U en ik durf wel te zeggen, dat als ge U dat werkelijk eens gaat overleggen, dat U zegt, neen, dat gaat me te ver, geen tijd en geen ruimte, wat blijft ons dan, wat is er dan, waar ik me aan houden kan, om mijn eigen zijn te bepalen en niet ergens in het duister maar te dwalen.

Dan blijft alleen Uw eigen IK en in Uw eigen IK, daar ligt in opgesloten verleden en heden en toekomst. Ook nu, ofschoon U dat misschien niet kunt geloven, ligt deze mogelijkheid al opgesloten in Uw eigen geest. Zij, die zich van de stof kunnen bevrijden, kunnen dan ook gaan waar zij willen en kunnen zijn in elke tijd, die zij wensen. De tijd is een illusie, tijd is alleen een bepaling, die gebonden is aan de stof. Zodra ge deze aarde verlaat en de hemelruimte eens beschouwen gaat, dan komt U vanzelf aan het ogenblik, dat geen afstand in tijd meer is te meten, dan heeft men om zich daar aan te passen een term geschapen van lichtjaren, waarmee men eigenlijk niets doet als de bezwaren overwinnen van de tijdloze afstand en van een afstandloze ruimte. Wat in U is, dat is U zeer nabij. Wat ge in Uw gedachten meedraagt, dat kan, ofschoon op zichzelf vrij, toch besloten zijn in Uw eigen leven.

Uw herinnering is die U niet nabij? Zo moet ge U denken, dat ge van de stof bevrijd, het glorieus omhulsel zijt van alles wat op aarde was, is en nog eens zal zijn, en daarnaast bevat dan ook Uw eigen geest. Alles, wat in die ruimte is, zal zijn of is geweest. Het is alles een, besloten in Uw eigen IK. Het is misschien lastig te begrijpen en toch, ge moet absoluut, zodra ge gaat in het Rijk waar stof geen invloed heeft, U bewust zijn, dat ge niet buiten Uzelve moet zoeken, maar in Uzelve, want in Uzelf zult ge ook God vinden. In Uzelf draagt ge het eeuwige Licht. Het klinkt misschien - ik heb dit reeds meer gezegd - zo vreemd en onbegrijpelijk. Een wereld, die aan uiterlijkheden gewoon is, kan zich niet voorstellen, dat er reden kan bestaan alleen uit innerlijke waarde en toch als ge even nadenkt dan is dat raadsel draadontwarrend, want een mens, opgesloten in een cel of gekluisterd aan zijn bed door ziekte, vrijwillig misschien zich afzonderend van de mensheid in een grot of kleine hut, kan met zijn geest gaan waar hij wil.

Hij roept zich beelden op van wat is geweest, van wat vroeger was en scheidt zich een beeld van wat eens zal zijn, en hij wandelt over de velden en staat aan de zee, alleen hij ontwaakt weer uit zijn droom en ziet dan weer de stof met haar beperkingen en het lijkt hem een droom, dat hij droomde van vrijheid, maar die vrijheid heeft hij werkelijk genoten alleen in de geest. Dus een ogenblik zijn er voor hem geen grenzen geweest van ruimte of tijd. De stof achter latende, zijn zijn gedachten gegaan over de wereld en was hij stout genoeg geweest, dan hadden ook deze gedachten hem kunnen brengen temidden der sterren. In hoeverre die droom dan gelijk is met een realiteit want de geest scheidt zich een eigen wereld. De geest kan zich scheppen een kristallen bol, waarin het IK is en wat er buiten is beroert hem niet. Er zijn mensen, die gaan zo onberoerd door het leven. Het uiterlijke glijdt langs ze af, het beroert het innerlijk niet, maar binnen deze wanden, die om de geest staan, doornevelen de dromen en daar komt de tijd en de wereld zoals de geest ze zich wenst, als men zich los kan maken van het idee, dat alles van buiten moet komen en zich bewust wordt, dat men in zich alles draagt, wat nodig is voor geluk, wat nodig is om een aarde, om een schepping te omvatten, ook al moet men zich langzaam uitbreiden, want Uw geest, zoals ze nu is, kan toch niet bevatten,

alleen een klein deel ervan. Maar die zelfde geest kan door oefening haar grenzen zo ver naar buiten verleggen, dat zij op het laatst in zich het begrip van God omvat. Omvat zij dat begrip God, dan is zij één met God, want dan omvat zij de hele schepping en dan heeft zij aan de schepping deel, aan de instandhouding van alles in de stof. Zoals Uw geest nu geschapen is kan zij alleen voor zichzelf scheppen het droombeeld zonder werkelijkheid. Maar indien die geest meer kracht bevat, dan zou zij een beeld kunnen scheppen wat zichtbaar en tastbaar voor U stond. Dan zou een illusie gewekt kunnen worden, die zo zeer werkelijkheid bezit, dat het U zwaar zou vallen, als het ware wegvalt. Dan zou een mens kunnen scheppen, dan zou hij kunnen toveren. Het begin daarvan is suggestie. Dat de mens in zich, in zijn geest een beeld schept van iets wat niet is en wat niet zal zijn en het zoveel werkelijkheid weet te geven door zijn kracht en concentratie, dat het verandert en als een realiteit daar staat. De geest kan scheppen. En daarom is een mens Goden gelijk. De mens is Goden gelijk, omdat hij volmaakt is. De mens is Goden gelijk, omdat hij in zich het vermogen heeft tot scheppen, tot voortbrengen. Omdat zijn geest reeds zoveel bevatten kan, dat het beeld Gods afgespiegeld wordt, de kracht van de Schepper afgespiegeld wordt in dat gene wat de menselijke geest in zich bevat. Het is niet altijd mogelijk, dat de mens in een leven deze weg gaat een geestelijk bevattingsvermogen, dat hem rijp maakt voor een leven zonder stof. Dan zal hij terug moeten keren en de klas nog eens doorlopen. Is hij dan blijven zitten in de school des levens, dan zou hij weer van A tot Z moeten aanvoelen wat het leven eigenlijk te bieden heeft en wat de eisen zijn die gesteld worden aan zijn geest. Maar nooit gaat geheel teloor wat hij voordien geleerd heeft. Een geest, een grote geest, die dwaalt temidden van de diepste duisternis, blijft een grote geest. Alleen zij kan of wil niet bevatten het Licht Gods in zich en daarom treedt zij dan in de duisternis en treedt zij naar de stof terug. Dan is zij wat men noemt verdoemd. Alleen door eigen wil, niet door Gods raadsbesluit. Want er is geen wrekende God, er is slechts een God, die eens schiep uit zichzelf en in zichzelf. Hij schiep de ziel en de mens en een deel van het eigen IK, afgaande van God volgens onveranderlijke wet. Alleen de weg die men daartoe kiest, ofschoon de grote baan door de wet is vastgelegd, maar het langzaam of sneller gaan, het aarzelend of vreugdiger vooruitsnellen, dat is vastgelegd, dat de mens zelve kiezen en beslissen zal. En daarom kan de mens ook lijden. De mens kan lijden doordat hij zich bewust is de grens die hem is gesteld.

Ik dank U.

o-o-o-o-o

Goedenavond vrienden.

Maart 1949.

Wij hebben eens gesproken over een melodie, een melodie in woorden, een melodie in toon, die tot in oneindigheid door kan klinken. Wij hebben in dit verband genoemd bekende schrijvers en componisten. Wij hebben ook vastgesteld, dat achter deze figuren dikwijls een inspiratie staat.

Ik zou vandaag over een andere melodie willen spreken, over een melodie van het licht. Dit klinkt misschien vreemd voor U, om te spreken van een melodie van het licht. Als wij spreken van een schittering, die in kleuren tot ons spreekt als een lied, die als een gedicht in woorden tot uiting kan brengen een vreugde over het leven, een vreugde over het zijn. Als de zomerse zon zindert over de heide, dan trilt er boven het gloeiende waas van de opstijgende warmte, en in deze stille, doodstille middaguren, dan kleurt alles met een helder fel gouden licht, zodat elk, maar dan ook elk kleinste deeltje, naar voren komt met een ongekennde duidelijkheid en schoonheid; dan spelen de stralen door de bladeren in het bos en maken de bomen tot gouden kathedralen; dan wordt een vijver een ondoorgrondelijk diep gat, waarin de zon zelve begraven ligt.

En dan, met het gaan van de uren, dan blijft dat hittewaas nog dwarrelen en dwalen en trillen en sidderen, maar de kleur verandert, langzaam maar zeker verandert de melodie. Uit de lome stilte van de middag, komt langzaam het roodachtig wans van de naderende avond, de warmte neemt af en het leven, dat in de middag bijna dood geweest is, wekt weer op. De vogels laten zich weer horen, de insecten krioelen met grotere levendigheid en alles neemt de kleur aan van de naderende avond, waarin het purper en rood langzaam maar zeker de boventoon voert. Dat kleurenspeel is een gebed van de natuur, en dan, als langzaam naar zeker de zon de einder nadert, als weer de rust gaat dalen, niet de lome rust van de hitte doorgloeide middag, maar van de koelbrengende lustige avond, waarin de klare lucht de tonen dragen tot grote afstand, dan gloeit aan de hemel het avondgebed van de natuur, dan

ontstaan er duizenden tere tinten, die overgaan van het felle geel en goud over rood en oranje tot het tere zephyrgroen, dat doet denken aan een eindeloos meer, en alles wat is op aarde weerkaatst die kleur. De bomen veranderen hun uiterlijk, de bloemen sluiten hun kelken, veranderen hun tinten, alles, de hele natuur, verenigt zich in een dank, het dankuur voor een zomerse dag, en langzaam maar zeker herrijst daar uit de hemel. Het donkerblauw, sluipt nader en nader tot slechts een lichte plek overblijft, waarin nog even de zon een gloedrode afscheidsgroet schenkt. Dan komt de avond met z'n teer blauw, dat donkerder en donkerder wordt, waarin de gele sterren twinkelen en waarin de maan zijn blauwig licht schijnt. En als ge dan op diezelfde plaats komt in die maanlichte nacht, hoe onwezenlijk en vreemd lijkt U dan deze vertrouwde plaats. Hoe is met het licht van de maan de koude rust van de nacht gekentekend. Kan de wind nog zo zoel zijn en kan de natuur nog steeds de resten van de hitte van de dag verlustigen, het licht is koud. De zon heeft afscheid genomen, het is tijd om te rusten. En het licht verzinnebeeldt hier dan de rust van de aarde, een rust, waarin schaduwen purper zijn en waarin blauw de boventoon voert.

Een kamer kan alleen door de kleur die er overheerst een bepaalde indruk schenken. Kleur kan een gedicht aijn of een schilderij, een samenstel van tinten kan een indruk van haat, van strijd of van zachte bezinning geven.

Rood, laten wij bij rood blijven en zien wat deze kleur alleen in zijn verschillende uitdrukkingen kan brengen. Hoe zonnig kan het zijn als het tegen oranje zweeft, hoe teder als het kersrood is, hoe hartstochtelijk kan een diep donkerrood niet zijn, hoe vurig de kleur van een geranium. Hoe kan rood niet overgaan tot het diepste purper. Het is een tint, die in zijn duizenden variëteiten zeker zo veel uitdrukt als duizenden woorden. Schakeringen, die haast onzienbaar zijn en die toch een andere indruk suggereren.

Rond U is kleur. Voor Uw haastig oog neemt de aldag een grauwe tint aan. Ge weet de hemel is blauw of grauw of donker. Ge ziet een venster, maar ge ziet niet, omdat ge het U niet realiseert, hoe elk ogenblik van de dag die kleur verandert. Een rode dakpan is rood, maar hoe varieert dat rood niet in stemming en kleur. Een boom is groen, maar hoe kan dat groen niet van iets fris en vreugdigs tot een doodvermoeid en drukkend groen afdalen. Kleuren kunnen een melodie zijn, licht kan een melodie zijn, want al deze kleurschakeringen bestaan eigenlijk uit het licht. Zie de schilder, die legt ze op zijn palet en mengt ze, kleur na kleur, totdat hij die tint gevonden heeft, die het juiste voor juist dat lijntje geeft, voor juist dat plekje, voor die achtergrond. Maar het licht, waarom mengt hij zijn kleuren zo, omdat het licht, dat daar van boven af straalt uit de hemel, hetzij bewolkt of helder, zijn eigen tinten heeft gedrukt op het landschap. Ook op U heeft dat licht invloed. Ge staat op een zomerse stralende zonnige dag. De vogels zingen buiten, het heldere licht straalt naar binnen in Uw kamer. Blijft U dan nog liggen?

Dan onwillekeurig komt U er uit, U gaat naar buiten, U bent vrolijk gezind, U wandelt veerkrachtig, met een veerkrachtige pas, het is zulk heerlijk weer, om het weer of om die zon of om het licht. Stel U diezelfde temperatuur voor, diezelfde sfeer, alleen een grauwe bewolkte hemel, het licht is er niet. Dan denkt ge; kom ik draai me nog eens om, ge loopt wat haastiger en wat minder veerkrachtig. Ge kunt niet genieten van wat om U is. De invloed van het licht, van die straling en die kracht, die van boven tot U komt, heft U op. Er is een melodie, die in U doorklinkt. De zon, het licht, ik voel me zo gelukkig, zo vrij, ik ben blij, dat eindelijk de zon er weer is. En dan kan U een maan bestralen en hij kan in een romantische stemming o zo mooi zijn, maar hij zal U niet geven, dat vrolijke, dat levendige. De maan stemt U melancholiek, romantisch, poëtisch, dan kabbelt alles in een rustige vloed voort, maar als de zon komt dan is dat allemaal fris en vrolijk en zwierig, als een mars, gespeeld door een instrument van koper, dat schettert, dat klatert, dat davert en zindert in Uw oor. Dat licht, dat is een melodie en elke wisseling van licht is een wisseling van melodie.

Ik zei, de zon neemt zijn afscheidsgroet in gloedrood, Dat is ook een melodie. Dat is als het luiden van een klok ver over de heide, een klank met wijding, met rust, een stemming van lichte weemoed, omdat het licht afscheid neemt. En het sterker worden van de zon als zij opgaat, het stralend helder worden van het rood, dat dan overgaat in een gloed van gouden licht, dat brengt U van uit rust tot een opgewektheid, tot een vrolijkheid, van bezinning tot daadkracht. De melodie van het licht wekt U op, het drijft U verder. Als de muziek voorbij komt en speelt een lustige mars, zo opgewekt en vrolijk, dan kunnen de benen niet meer stil blijven staan, dan komt in U op de lust tot marcheren. Als de zonnestrallen met hun volle gouden kracht neergloeien op die aarde en nog niet de vermoeidheid van de middag is

gekomen, dan dwingt zij U tot daden, tot gaan. Het licht is een melodie vrienden, een melodie, die wij dikwijls door onze gewoonten niet willen of kunnen horen. Wij zijn er aan gewend, men schenkt er geen aandacht aan. Een verandering van kleur van een plas op de straat, als na de regen de zon weer gaat komen, wie ziet het? Het is alleen wat water, dat wij vermijden, omdat wij liever geen natte voeten hebben. Maar de schoonheid er van zien wij niet, al ligt zij voor onze voeten. Een zonsondergang zien wij niet, als wij zijn in een jagende stad, waar begeerten denderen heen en weer. Zonsondergang ziet ge alleen als ge staat in de vrije lucht, boven op een wolkenkrabber of op de top van een duin of de rand van het bos of in het bos zelf, als ge vrij zijt van de jacht en Uw aandacht schenkt aan het licht, dat gloeit, en vergaat. Dan hoort ge de melodie van de eeuwigheid. Niet voor niets wordt de sfeer dikwijls in kleur uitgedrukt in licht, omdat licht, voor wie het verstaan wil, in zich sluit alles, ook de melodie, ook het woord.

Ik dank U

o-o-o-o-o

Maart 1949.

Goeden morgen vrienden

Wij hebben al eens gesproken over de ruimte, die ons allen omgeeft, over het feit, dat buiten dit heelal, wat voor U onbegrijpelijk groot is, nog andere heelallen bestaan. Waarom zouden wij ons nu eens niet naar de andere grens van het Rijk begeven en zien wat er voor kleins om U woelt, hoe rond U een miniatuurwereld draait en cirkelt, wirrelt en warrelt, zonder dat ge het bemerkt, dat ge het kent.

De stof bestaat uit atomen. Een atoom is weer te verdelen en wel in elektronen, neutronen, protonen, en nog andere warrelen om elkaar heen, zoals dat gebeurt in het grootste zonnestelsel, zó klein, dat het niet met het beste instrument zichtbaar te maken is. De lucht, die kent ge, en ge hebt er misschien wel eens een beeld van gezien, daarin zweven biljoenen bacteriën, schimmelpianten, zo klein, dat het blote oog ze niet ziet en dat ze onder de microscoop als een nietigheidje te voorschijn komen. En toch zijn deze weer monsters vergeleken met de kleine kiemen, die rond U zwerven. Een korrel stof kan op zich dragen meer dierlijk en plantaardig leven als een oerwoud. Een zandkorrel is voor het kleinste wezen machtiger dan een woestijn voor ons. Die kleinste gasten van de aarde zijn zo klein, dat de trilling van het licht ze voortdraagt door de ruimte. Zij zijn zo gebonden aan hun eigen wezen, dat zij zich inkapselen en afsluiten van alles wat buiten hun is en dat zij de eeuwen door leven, dat zij begraven met de Pharao's, de tijd van het eerste Rijk, nu weer tot leven ontwaken, waar zonnekracht en mensenleven hun weer omgeven. De kracht van het kleine, vrienden, is eigenlijk ontzettender dan de kracht van het heelal. Want het hele heelal wordt gedragen door die kracht, door deze strijd van het kleinste. Zeker de mens is niet meer als een nietigheid t.o.v. de aarde en de aarde is niet meer als een nietigheid t.o.v. de zon en van het heelal en t.o.v. ons bestaan er miljoenen nietigheden voor ons mensen en daar reken ik ook mezelf bij, want het is nog niet lang geleden, dat ik ook in deze stof rondging en niet kon zien tot in de structuur der kleine en grote dingen. Weest U bewust, dat op dit ogenblik in Uw bloed een strijd voortgaat tussen goed en kwaad. Dat Uw huid bewandeld wordt door miljoenen kiemen, dat een chemische fabriek in Uw klieren voucht vervaardigt in verhouding met een veel grotere hoeveelheid als de grootste chemische fabriek ze vervaardigen kan. Dat er een fijner afgestemd filtreerproces plaats vindt in dat lichaam van U, als in de beste fabriek te maken is.

Wees U dan ook bewust, dat wat in U voortgaat ook in die kleinste wezentjes voortgaat, zij het dan niet in de vorm van bloed, van cellen, maar strijd tegen bacteriën, maar ook in hun lichaam gaat deze strijd voort van groot tot klein en van klein tot niet. Een strijd, goed en kwaad. Het ene zoekt het andere ten verderve en toch zonder elkaar kunnen ze niet bestaan. Vallen goed en kwaad weg dan blijft slechts over de waarheid. Goed en kwaad zijn twee golven van het leven. Goed en kwaad zijn de polen van een magneet. Neemt ge een van beiden weg, de magneet houdt op, het leven bestaat niet meer. Waar geen goed en geen kwaad is, daar is geen leven, daar is volmaaktheid en waar volmaaktheid is, is God. Maar in deze strijd daar moet ook gij Uw strijd vechten. Daar grijpt de grotere vijand toch de andere, ofschoon de meesten alleen kennen de vijanden buiten zich, die alleen van buiten aantast en de onzichtbare vijand van binnen.

Maar ge hebt nog een vijand. Uzelve. Want daar de tweeledigheid van de mens, die reeds bewust is de mens is zich dan bewust geworden de mens die zich reeds bewust is te zijn niet

alleen stof, maar ook geest. Daarom strijden in de mens stof en geest een eeuwige strijd tot zij gaan in de eeuwigheid, in het onstoffelijke Rijk en het is aan U om te zien dat de stof de geest niet wurgt, niet teniet doet gaan, dat de geest krachtig en glorieus deze stof achter zich kan laten en opgaan naar zijn einddoel, de eenheid Gods.

Ik dank U

o-o-o-o-o

Geachte vergadering

Maart 1949.

Het is mij vanmorgen een genoegen het woord tot U te richten en ik begin dan met allereerst nogmaals te herhalen de stelregels, die gesteld zijn en gelden voor het verkeer tussen ons enerzijds en U anderzijds en wel tussen de stof en de nietstof. Er bestaat geen grens tussen stof en nietstof, die niet overschreden kan worden. Om echter de grens te kunnen overschrijden moet men de stof volledig achter zich laten. Dit is een eerste voorwaarde voor de stof om te kunnen komen tot de nietstof. Omgekeerd kan de nietstof niet komen tot de stof zonder de stof aan te nemen. Geest en lichaam moeten zich beiden aanpassen aan alles wat hun omringt. Ik kan niet tot U spreken, tenzij ik hier verschijn in het lichaam van een ander, tenzij ik hier om mij heentrek krachten, die van deze aarde zijn en die ik kan en wil beheersen. Dit vraagt van mij een wilsdaad, maar in dit geval vraagt het ook een daad Uwerzijds, n.l., het ontbreken van wil, overgave dus Uwerzijds. Indien stof en nietstof samenkomen,

Dan pares: zich daar twee ongelijksoortige elementen. Stof kent belemmeringen, die nietstof niet kent. Nietstof kent waarnemingen en mogelijkheden, die voor de stof nooit tot realiteit kunnen worden. De band, die beiden bindt, is de geest, het nietstoffelijk deel van de mens. Niet alleen van de mens, maar van alles wat leeft en groeit, van alles wat is op deze aarde. Er bestaan hier buiten deze kring - zweven zelfs hier om ons in deze kring, om deze hele aarde - elementen, elementairen, die, ofschoon gedeeltelijk bevrijd van de stof, daaraan verbonden blijven. Zij zijn voor U onzichtbaar, maar behoren nog tot het Rijk der stof. Deze zijn in staat om U met schijnbeelden en schijnredenen te misleiden. Er bestaat voor U geen enkele zekerheid, behalve het goed vertrouwen. Het is daarom voor U noodzakelijk, om alles - en nogmaals en nogmaals leg ik hier de nadruk op - wat ge hoort te beoordelen naar Uw eigen hart en Uw eigen gevoel. Slechts als Uw gevoel U zegt, wat ik hier hoor is goed, probeer dan ook het geheel te omvatten in alle finesses, in alle fijnheden, die daarin verborgen zitten.

Als nietstof tot stof nadert op een uiterste begrijpelijke wijze, als nietstof zich wendt tot stof in de zuiverste term van de stof, dan heeft deze mededeling over het algemeen weinig waarde. Waarom? Voor de stof is alleen datgene van waarde, wat bereikt wordt met moeite, wat gepaard gaat dus met een zekere aanwending van eigen kracht, met eigen intellect. Wat U gebracht wordt is daarom in zodanige vorm gekleed, dat wat ge hoort, ofschoon op het gehoor direct begrijpelijk, in zich bergt fijnheden, die ge zult moeten overdenken. De een, daar blijft dit bij hangen, de ander, die bedenkt dat, maar een ieder vindt daarin een fijnheid, die de ander schijnt te ontgaan. Dit is voor hem bedoeld, maar laat hij dan ook deze fijnheid in zijn geheugen doen inzinken. Het is niet gunstig, nooit redelijk om te verwachten; dat die intelligenties, die gestegen zijn tot aan het Licht, zich zullen lenen tot het geven van kermisvertoningen. Het is wel mogelijk, om in een seance bewijzen te krijgen, van aanwezigheid van nietzichtbaren, het is zelfs mogelijk, om door van bepaalde krachtenconcentraties deze onzichtbaren zichtbaar tekenen te krijgen, zonder dat zij daarvoor het stoffelijk lichaam van een der aanwezigen nodig hebben. Zij gebruiken alleen Uw kracht, verder niets. Maar deze demonstraties uit de treure herhaald hebben geen nut, want diegenen, die buiten een dringende noodzaak ik bedoel hiermede diegenen aan onze zijde die binnen het kader van een seance, zonder dringende noodzaak, zuiver stoffelijke manifestaties geven, zonder daardoor U een les te brengen, deze zijn over het algemeen zo weinig gestegen, dat zij U niets te leren hebben. Dat is dan alleen een bewijs en verder niets. En zelfs dat bewijs kan betwijfeld worden. Het is niet mogelijk voor U om te zeggen, daar spreekt die en daar spreek die en hem ken ik en hem heb ik gekend. Gij kunt geen onderscheid maken veelal tussen waarheid en schijn. Daarom behoeft een bewijs in het stoffelijke U niet als iets noodzakelijks voor te komen. Anderen geloven in God. God hebt ge nooit gezien en gelooft dat die bestaat. Ge gelooft, al hebt ge het nooit gezien, dat onze aarde rond is, ge gelooft wat de krant U schrijft wat in New York gebeurd is. Waarom dan niet geloofd, dat deze weg van mededeling

bestaat? Waarom dan niet wachten met het bewijs totdat daarvoor een noodzakelijkheid bestaat. Zelfs als er iets heel gewichtigs in de kranten staat, zult ge er eens over denken, maar het bewijs stelt ge uit, ge neemt het aan. Dus moet ge ook hier geloven. Maar ge moet ook in Uw geloof elk punt, U gebracht, toetsen in Uw eigen hart en Uw leven inrichten naar de lessen, die U gegeven worden. Ook als die lessen moeilijk zijn, als ze U zeggen: weest verdraagzaam, bemint elkander, begrijpt elkander, beheers Uzelve. Het is wel eens lastig, maar toch is het nodig, dat ge juist naar deze lessen leeft. Deze lessen behouden in Uzelve en Uw leven daarnaar inrichten. Want dan als ge komt aan de scheidslijn, die stof en nietstof scheidt, dan zult ge daar over kunnen gaan als over de drempel van een kamer, van de ene kamer in de andere en verder gaande, zonder dat ge een onderbreking in Uw leven voelt, Ge zult alleen komen dichter steeds dichter tot het grote Licht, waarheen wij allen moeten gaan.

Ik dank U

o-o-o-o-o

Goedenavond broeders,

Ik kom weer terug op het oude onderwerp verdraagzaamheid. Verdraagzaamheid als die deugd, die wij allen aan moeten kweken in ons. Verdraagzaamheid vrienden, sluit in zich de afwezigheid van haat. Sluit in zich de beheersing van het eigen ik. Verdraagzaamheid is U al zo dikwijls gezegd, is de noodzaak voor de mens om te komen tot een gelukkig en beter bestaan. Een duizendjarig rijk is niet mogelijk zonder verdraagzaamheid.

Verdraagzaam zijn t.o.v. alles, ook t.o.v. voorwerpen, van dingen. Verdraagzaam zijn wil zeggen, kunnen aanvaarden. Dat wil niet zeggen, aanvaarden zonder denken, geen fatalisme, geen zeggen, ik ben verdraagzaam en dus laat ik over mij afglijden alles wat er gebeurt als de regen van een regenjas. Neen. Ik laat me niet meespoelen met de vloed van gebeurtenissen, zonder zelf te willen bestemmen waar ik heen ga. Dan ben ik niet verdraagzaam meer, dan ben ik dood in mijn leven, Ik leef niet, ik besta niet, als ik alleen maar aanvaard. Verdraagzaamheid houdt in, niet alleen aanvaarden, maar het bewust aanvaarden. Een aanvaarden van alles om U, van alles om U ook als het tegen Uw eigen ik indruist. Verdraagzaam zijn houdt in, begrijpen willen van anderen en toch het eigen ik bewaren, niet opgaan in een ander, maar Uzelf blijven en zo nodig ook zeer zeker Uw eigen invloed uitstrekken tot anderen, maar die anderen verdraagzaam nemen zoals zij zijn en U niet tot woede op laten zwepen tot onverschilligheid, of tot afkeer door bepaalde eigenschappen, uiterlijk of innerlijk, van zo'n mens. U niet laten beïnvloeden door onwilligheid van een voorwerp. Ik grijp terug naar m'n oude voorbeeld het boordenknoopje, dat niet wil zoals U wilt. Of liever gezegd, helemaal niet wil. U wilt alleen te haastig. En zoals het gaat met voorwerpen, zo gaat het met mensen. Ge wordt dikwijls kribbig, niet omdat de mens niet goed is, maar alleen, omdat Uw eigen ik op dat ogenblik te veel met andere dingen bezig is om goed te begrijpen en goed te doen, wat nodig is. Verdraagzaamheid houdt in de eerste plaats in zelfbeheersing. Dat is de allereerste eis en wie zich zelve overwint is sterker als hij, die een stad bedwingt. Een oud woord, maar zo waar als er een kan zijn.

Als ge Uzelve volkomen kan beheersen, bent ge nog niet verdraagzaam, maar kunt ge verdraagzaam zijn, omdat ge dan elke overhaaste impuls kan onderdrukken en U eerst volkomen bewust kan zijn, wie is die mens, wat doet hij, waarom doet hij dit. Dan zult ge ook proberen te begrijpen, ook weer een oude melodie, maar het is nodig, dat hierop de nadruk wordt gelegd.

Een mens begrijpen, een toestand begrijpen. Ook al weer iets anders als het zuiver aanvaarden. Verdraagzaamheid en aanvaarden zijn twee verschillende dingen. En dit is de grote leer, die door alle grote geesten in het bestaan der wereld verkondigd is: naastenliefde.

Vrienden, verdraagzaamheid houdt ook liefde in, want ge kunt niet verdragen met haat in het hart. Dat druist tegen Uw natuur. Maar liefde, dan kunt ge zoveel verdragen, dat het uithoudingsvermogen van de mens haast onbegrijpelijk is. Dan verdraagt ge alles, storm en nood en ellende, uit liefde. En deze liefde, breidt die dan uit tot de mens en om U heen, tot allen met wie ge in aanraking komt. Ik weet, het is niet gemakkelijk om een vreemde op het eerste gezicht te beminnen als Uw naaste, als Uw vriend te aanvaarden zonder meer. Er zijn mens en, die U afstoten, impulsief, in Uw gevoel. U weet, die mens is niet goed, maar omdat hij niet goed is, mag U hem niet haten, omdat hij fout is geweest, moogt ge hem niet veroordelen. Dan wetende wat ge weet en U wel degelijk bewust zijnde van Uw eerste indruk, van Uw gevoel, moet ge hem toch met liefde tegemoet treden, tóch verdragen, en in het

verdragen kan dan het ogenblik komen, dat wederzijdse achting, liefde, vriendschap U tot elkaar gaat trekken en dat niet alleen gij beter wordt door Uw zelfoverwinning, maar ook die mens beter wordt door Uw achting en vriendschap. Dat houdt ook verdraagzaamheid in.

Verdraagzaamheid vrienden, dit woord, daar wordt wel eens een beetje te veel de nadruk op gelegd en toch, wij kunnen het niet doen met woorden. Wij kunnen hier prediken verdraagzaamheid, wij kunnen in de kerk gaan staan en prediken. Hebt U naasten lief. Wij kunnen gaan over de hele wereld en met woorden verkondigen en het zal niet zo veel indruk hebben als één leven, geleefd volgens de zuivere regels van verdraagzaamheid en liefde,

Christus predikte niet alleen met woorden, maar meer met daden en wij, die U geroepen voelt, om mede te zijn broeders van de Orde Van Verdraagzaamheid^s lid van deze bond, die de band in het universum wil stellen, een stel van eensgezinden, die in liefde willen komen tot een zo volmaakt en hoop mogelijk geestelijk leven en ook tot een zo gelukkig mogelijk verkeer in de stof, dan vrienden, predikt dit aan anderen door Uw liefde, richt Uw eigen leven daarnaar in.

Verdraagt en bemint.

Goedenavond.